

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/37/2019
Identifikačné číslo spisu:	4416010031
Dátum vydania rozhodnutia:	21.08.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:4416010031.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Dany Wänkeovej, v trestnej veci obvineného Mgr. P. M. pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) Tr. zák., vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 3T/8/2016, na neverejnom zasadnutí konanom 21. augusta 2019 v Bratislave, o dovolaní obvineného Mgr. P. M. proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 31. októbra 2017, sp. zn. 1To/14/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného Mgr. P. M. s a odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej tiež „okresný súd“) z 23. novembra 2016, sp. zn. 3T/8/2016 bol obvinený Mgr. P. M. (ďalej tiež „obvinený“) uznaný vinným z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) Tr. zák., ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že :

ako vedúci Oddelenia bezpečnosti cestnej premávky a dopravných evidencií Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Nové Zámky po tom, čo dňa 30. augusta 2011 bolo na ním riadené oddelenie doručené oznámenie Diaľničného oddelenia PZ Bratislava, Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru Bratislava sp. zn. KRP-DI-BA-207-012-2011 z 28.8.2011, týkajúce sa skutočností, že vodič motorového vozidla Ing. R. X., nar. X.X.XXXX, bytom O. K., R. XXX sa trikrát dopustil závažného porušenia všeobecne záväzných právnych predpisov z zmysle § 137 odsek 2 Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase oznámenia, napriek tomu, že bol zodpovedný za vedenie Registratúrneho denníka vedeného na Okresnom dopravnom inšpektoráte OR PZ Nové Zámky (ďalej len „ODI Nové Zámky“) pod evidenčným číslom: 98/2010 „C“, predmetné oznámenie do registratúrneho denníka sám nezaevidoval, ani inak nezabezpečil jeho zaevidovanie poverením inej osoby a následne vec nepridelil na ďalšie konanie vecne a miestne príslušnému správneho orgánu ODI Nové Zámky, ktorým konaním spôsobil, že príslušný správny orgán vo veci Ing. R. X. nezačal konanie a nevydal rozhodnutie podľa § 91 odsek 2 Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení účinnom do

31.10.2011 a aby tak vodičovi R. X. umožnil vyhnúť sa povinnosti podrobiť sa preskúšaniam odbornej spôsobilosti podľa § 79 odsek 2 písmeno a) Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení účinnom do 18.1.2013 s poukazom na § 91 odsek 2 Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení účinnom do 31.10.2011, následne v úmysle zakryť následky svojho nezákonného postupu a porušenia povinností vyplývajúcich z jeho funkčného zaradenia, po tom, čo bola dňa 16.8.2012 doručená na ODI Nové Zámky žiadosť Odboru dopravnej polície v Bratislave, Prezídia Policajného zboru Ministerstva vnútra SR sp. zn. PPZ-ODP-17/034/2012 z 13.8.2012 o podanie správy, aké opatrenia boli prijaté vo veci vodiča Ing. R. X. s poukazom na oznámenie o spáchaní tretieho závažného priestupku, doručeného na ODI Nové Zámky dňa 30.8.2011, obžalovaný Odboru dopravnej polície Prezídia Policajného zboru listom číslo ORPZ-NZ-ODI2-42/2012 z 24.8.2012 oznámil vedome nepravdivý údaj o tom, že voči vodičovi Ing. R. X. boli prijaté opatrenia v zmysle § 91 odsek 3 Zákona č. 8/2009 Z. z. pod č. p ORPZ-NZ-ODI2-C-93/2011 z 8.9.2011 s tým, že vodič bol preskúšaný z odbornej spôsobilosti dňa 30.12.2011 a prijaté opatrenia neboli v evidencii dopravných priestupkov - evidenčnej karte vodiča vyznačené omylom a túto písomnosť sám podpísal v zastúpení riaditeľa ODI OR PZ Nové Zámky, hoci na také konanie nebol oprávnený a následne dňa 7. septembra 2012 v čase o 11.36 hod. na ODI Nové Zámky cez jemu pridelené prihlasovacie meno M. sa prihlásil do informačného systému DSA a do evidenčnej karty vodiča Ing. R. X. v časti „Rozhodnutie o preskúšaní“ vyznačil vedome nepravdivý údaj o tom, že pod číslom ORPZ-NZ-ODI2-C-93/2011 bolo dňa 8.9.2011 vydané rozhodnutie OR PZ Nové Zámky podľa § 91 odsek 3 Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke na základe oznámenia podľa § 93 odsek 3 citovaného zákona, právoplatné dňa 11.10.2011, ktorým bola vodičovi uložená povinnosť podrobiť sa preskúšaniam odbornej spôsobilosti v lehote do 30.12.2011, časti "Dátum skúšky" vyznačil dátum 30.12.2011 a v časti „Preukaz skúšobného komisára“ uviedol číslo 852, pričom z príslušných evidencií o vykonaných skúškach o odbornej spôsobilosti na ODI OR PZ Nové Zámky bolo zistené, že vodič Ing. R. X. sa preskúšaniam odbornej spôsobilosti na ODI OR PZ Nové Zámky dňa 30.12.2011, ani v iný deň do vyznačenia nepravdivých údajov v evidenčnej karte vodiča dňa 7.9.2012 nepodrobil, pod číslom ORPZ-NZ-ODI2-C-93/2011 bolo vydané rozhodnutie o neudelení vodičského oprávnenia inému vodičovi, pričom spisový materiál týkajúci sa tohto konania sa v archíve spisov nenachádza a číslo skúšobného komisára 852 bolo pridelené obžalovanému, ktorý však nemal oprávnenie na skúšanie odbornej spôsobilosti pre skupinu „C“ vodičských oprávnení, pričom vodič Ing. R. X. sa mal podrobiť preskúšaniam odbornej spôsobilosti aj pre uvedenú skupinu, čím konal v rozpore s § 8 odsek 1 Zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, s časťou I. písmeno a) bod 1 Rozkazu ministra vnútra SR č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ, článkom 5 prílohy k Nariadeniu ministra vnútra SR č. 3/2002 o etickom kódexe príslušníka Policajného zboru v znení neskorších predpisov a porušil základné povinnosti policajta vyplývajúce z ustanovenia § 48 odsek 3 písmeno a), písmeno b), písmeno f), písmeno g), písmeno h) a písmeno n) Zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 326 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, výkon ktorého podmienene odložil a určil skúšobnú dobu na 18 mesiacov.

Proti rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Nitre (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením z 31. októbra 2017, sp. zn. 1To/14/2017 podľa § 319 Tr. por., ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený vo svoj prospech dovolanie, uplatňujúc dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. t. j. z dôvodu, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu.

V záujme naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený namietal a označil rozhodnutie okresného súdu ako „tendenčné a jednostranné v neprospech obvineného“ a podľa jeho názoru súdy mali porušiť v základnom konaní, tak zásadu náležitého zistenia skutkového stavu (§ 2 ods. 10 Tr. por.), ako aj zásadu voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Tr. por.), pretože nehodnotili

dôkazy tak, ako ich predložili obvinený a prokurátor. Následne podrobne, v časovej postupnosti a obsírne opisoval vlastnú verziu priebehu skutku. V rámci opisu obvinený uvádzal, že návrh na preskúšanie vodiča Ing. R. X. obvinený neprevzal, ale ho prevzala svedkyňa L. Z., ktorá ho nezapísala do doručovacej knihy. Dňa 6. septembra 2011 mal niektorý z 9 skúšobných komisárov bez vedomia obvineného vziať protokolárne číslo z protokolu o preskúšaniach, tzv. protokol „C“ číslo OR PZ-NZ-ODI2-C-93/2011, čo však nepoznačil do protokolu a ani neoznámil toho času vedúcemu - obvinenému. Tento neznámy skúšobný komisár aj dňa 8. septembra 2011 vydal rozhodnutie o preskúšavaní Ing. R. X. v lehote do 31. decembra 2011. Protokolárne číslo ORPZ-NZ-ODI2-C-93/2011 z 8. septembra 2011 si však podľa obvineného vzal aj skúšobný komisár npor. F. a pod tým istým číslom vybavoval inú služobnú vec W. U., týkajúcu sa neudelenie vodičských oprávnení a obvinený nevedel o tom, že pod tým istým číslom figuruje aj spis Ing. R. X. a W. U.. Obvinený ďalej opätovne poukazoval na to, že Ing. R. X. do konca roku 2011 absolvoval z titulu nariadenia jeho preskúšania, všetky potrebné vyšetrenia a preskúšania. Dňa 31. decembra 2011 (piatok) bol aj preskúšaný z pravidiel cestnej premávky na polícii ODI Nové Zámky a do tohto dňa mu ani vodičský preukaz nebol zadržaný. S odstupom času a pre neexistenciu správneho spisu o preskúšaní p. X., nie je možné určiť, ktorý skúšobný komisár ho preskúšaval a bolo len administratívnou chybou, že celý priebeh nebol nahratý do počítačového programu pre KDI Bratislava a ODI Nové Zámky. Dotaz Prezídia Policajného zboru z 13. augusta 2012 na prijaté opatrenia vo veci Ing. X., mal vybaviť nadriadený obvineného, ktorý ho prideliť obvinenému, nakoľko nadriadený pplk. U. čerpal dovolenku. Obvinený až dňa 28. augusta 2012 pri vybavovaní dotazu mal zistiť, že pod číslom 93/2011 sú vedené dva duplicitné spisy a až po presvedčení sa o prijatých opatreniach voči p. X., pod svojím menom a heslom zaevidoval ako tzv. opravár, túto skutočnosť „do informačného systému“. Následne obvinený aj vypracoval písomnú odpoveď Prezidiu PZ na dotaz a „napravil administratívnu chybu“, že postup voči Ing. X. nebol zaznamenaný v informačnom systéme. Ďalej obvinený uvádzal, že Ing. X. mal byť nezákonne dňa 23. októbra 2012 vypočutý Mgr. U., ktorý nebol v postavení vyšetrovateľa a Ing. X. mal byť aj nezákonne zadržaný vodičský preukaz dňa 7. januára 2013. Ďalej obvinený namietal, že v konaní neboli vypočuté svedkyne MUDr. T. a PhDr. V., hoci boli vypočuté vyšetrovateľom v prípravnom konaní. Odôvodneniu rozsudku okresného súdu obvinený ďalej vytýkal, že z jeho obsahu nevyplýva v čom spočíva neoprávnený prospech ako znak skutkovej podstaty trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa. Jediným dôkazom o prípadnom protiprávnom konaní obvineného by bol správny spis, ktorý neexistuje a neexistencia spisu nie je dôkazom o vine obvineného. Napokon obvinený opätovne polemizoval s hodnotením dôkazu - triednej knihy autoškôl a okresnému súdu sumárne vytýkal nevypočutie všetkých potrebných svedkov.

Na podklade rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. mája 2015, sp. zn. 1 To 1/2015 obvinený taktiež namietal, že vyšetrovateľ Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcia kontroly a inšpekčnej služby - Úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby - západ Bratislava, ktorý viedol vyšetrovanie vo veci obvineného a jeho právne postavenie nemá oporu v Trestnom poriadku a jedná sa o nezákonný orgán. Keďže v trestnej veci obvineného, podľa právneho názoru obhajoby argumentačne vychádzajúceho z vyššie uvedeného rozhodnutia, vzniesol obvinenie a dôkazy zabezpečil nezákonný orgán, aj všetky zaistené dôkazy sú od počiatku nezákonné, nepoužiteľné v trestnom konaní.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Komárno (ďalej tiež „prokurátorka“), ktorá navrhla dovolanie obvineného odmietnuť, pretože dovolací dôvod ním uplatňovaný a ani žiaden iný, nie je daný. Vo svojom vyjadrení uviedla, že pod zásadným porušením práva na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.] sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Tr. por., a v trestnej veci obvineného nebol daný zákonný dôvod pre povinnú obhajobu obvineného. Vzhľadom na to, že obvinený nekonkretizoval ďalšie dovolacie dôvody možno sa len domnievať, že chcel namietat aj dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i) a g) Tr. por. V zmysle § 371 ods. 1 písm. i) vety za bodkočiarkou Tr. por., nie je prípustné právne účinne namietat, že skutok tak, ako bol zistený súdmi v základnom konaní, bol zistený nesprávne a neúplne ako aj namietat hodnotenie vykonaných dôkazov. Obvinený v odôvodnení svojho dovolania uviedol vlastné hodnotenie vykonaných dôkazov, neprípustne namietal nesprávnosť a úplnosť skutkových zistení a popieral právny záver o svojej vine. K namietanej nezákonnosti v právnom postavení Úradu inšpekčnej služby, odbor

inšpekčnej služby - západ v Bratislave, zriadenej pod Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, poukázala prokurátorka na zjednocujúce Stanoviisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2015, sp. zn. Tpj 62/2015, z ktorého vyplýva, že Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra (ďalej tiež „Inšpekčná služba MV SR“) je zákonným subjektom vo vyšetrovaní a skrátanom vyšetrovaní podľa Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.), s tým, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že dovolateľ pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne zistil, že v prípade dovolania Mgr. P. M. je zrejmé, že nie je naplnený ním uplatnený dôvod dovolania a ani žiaden iný, a preto ho podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol na neverejnom zasadnutí.

Úvodom je žiadúce uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené na nápravu najzásadnejších a zákonom taxatívne daných procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, resp. jeho procesný výsledok. Jedným z charakteristických znakov dovolacieho konania je, že dôvody dovolania [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por.], ako aj okruh subjektov, ktoré ich môžu uplatniť sú užšie a striktné vymedzené v dôsledku čoho dovolanie nemožno chápať „ďalšie odvolanie“. V dovolacom konaní je možné uplatňovať predovšetkým právne námietky a nie námietky proti správnosti a úplnosti zistenia skutku v základnom a právoplatne skončenom trestnom konaní, pretože správnosť zistenia skutku dovolací súd nemôže, ani skúmať a ani meniť [§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.].

V neposlednom rade rozsah prieskumnej činnosti v dovolacom konaní súdom je v porovnaní s odvolacím konaním taktiež obmedzený (§ 385 a § 371 ods. 4 Tr. por.), v dôsledku čoho významnú rolu v dovolacom konaní zohráva vymedzenie väd, resp. chýb zo strany dovolateľov, ktoré majú napĺňať niektorý z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. Zároveň je potrebné dodať, že obvinený svoje dovolanie, resp. vymedzenie jednotlivých väd alebo chýb, ktoré vytyka súdom konajúcim v základnom konaní, nedostatočne prispôbil dovolaciemu konaniu, pretože v dovolaní namietal iba jeden dovolací dôvod [§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.], pričom ním namietané vady, podľa svojho obsahu, smerovali aj k iným dovolacím dôvodom [§ 371 ods. 1 písm. g) a i) Tr. por.]. K otázke vymedzenia väd, resp. chýb dovolateľom a ich následným priradením dovolacím súdom k jednotlivým dovolacím dôvodom pozri aj R 120/2012.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle vyššie citovaného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. poníma ako potrebu vytvorenia podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.). Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania.

Pokiaľ obvinený namietal odmietnutie ním navrhovaných dôkazov súdom (výsluch svedkyne MUDr. V. a PhDr. V., č. l. 541), tak publikovaná judikatúra dovolacieho súdu pod č. R 7/2011 k tejto otázke

konštatuje nasledovné „Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemožno pokladať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení si povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por. resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por.". Zjednodušene povedané - obvinený je v rámci práva na obhajobu oprávnený navrhovať dôkazy a aj určitý dôkaz aj sám zabezpečiť, ale je na úvahe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré z dôkazov vykoná, resp. zabezpečí. V rámci práva na obhajobu, v konaní pred súdom je povinnosťou súdu sa zaoberať každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu, buď vyhovieť alebo ho odmietnuť alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (pozri R 116/2014). V trestnej veci obvineného súdy odmietli ním navrhované dôkazy, čiže nemožno im vytýkať, že procesne nereagovali na dôkazné návrhy obvineného. Zároveň platí, že dovolací súd v rámci dovolacieho konania, nie je oprávnený preskúmať, či súdy v základnom konaní zákonne odmietli vykonať dôkazy navrhované stranami podľa § 272 ods. 3 Tr. por., pretože by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkovým stavom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., podľa ktorej „správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nesmie skúmať a meniť." (pozri aj R 7/2011).

K námietke nedostatku odôvodnenia rozhodnutí súdov z dôvodu údajného neuvedenia podoby neoprávneného prospechu, ktorý mal byť poskytnutý v súvislosti s prečinom zneužitia právomoci verejného činiteľa obvineným, dovolací súd dodáva, že je nepodložená a neopodstatnená, nakoľko okresný súd vo svojom rozsudku, tak v skutkovej vete. ako aj v odôvodnení na str. 15 uviedol, že obvinený svojím konaním „sledoval dosiahnutie neoprávneného prospechu vodičovi R. X. s tým, aby tomuto umožnil vyhnúť sa povinnosti podrobiť sa preskúšaní odbornej spôsobilosti ...".

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Vyššie citovaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. vyžaduje, aby dovolaním napadnuté rozhodnutie bolo založené v rozhodujúcej miere na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. V dovolaní obvinený opätovne namietal, že v prípravnom konaní mal byť nezákonne vypočutý Ing. X. 23. októbra 2012 Mgr. U., ktorý nebol v postavení vyšetrovateľa. S vyššie uvedenou skutočnosťou a prípustnosťou tohto dôkazu (zápisnice z výsluchu Ing. X. z prepúšťacieho konania) sa už vysporiadal okresný súd, ktorý v odôvodnení svojho rozsudku na str. 13, uviedol, že ju v trestnej veci obvineného „...nemohol ...použiť", a teda na vyššie uvedenom dôkaze, nie je založené dovolaním napadnuté rozhodnutie. Pokiaľ obvinený namietal aj „nezákonnosť zadržania vodičského preukazu" dňa 7. januára 2013 vodičovi Ing. X., tak uvedenou argumentáciou sa obvinený pohybuje nielen mimo rámca dovolacieho konania (§ 368 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok), ako aj trestného konania, nakoľko namieta nezákonnosť rozhodnutia vydaného v Správnom konaní podľa zákona č. 71/1967 Zb.

K argumentácii obvineného vychádzajúcej z rozhodnutia najvyššieho súdu z 29. mája 2015, sp. zn. 1 To 1/2015 a spochybňujúcej právne postavenie vyšetrovateľa a zákonnosť zriadenia Sekcie kontroly a Inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky - západ Bratislava, ktorá vykonávala vyšetrovanie v prípravnom konaní v trestnej veci obvineného, dovolací súd dodáva, že predmetné vyššie uvedené rozhodnutie sa vzhľadom na nejednotnú rozhodovaciu prax, stalo predmetom zjednotenia výkladu a aplikácie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. trestnoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu SR. Trestnoprávne kolégium tunajšieho súdu k otázke právneho postavenia vyšetrovateľov Inšpekčnej služby MV SR prijalo Stanovisko z 29. septembra 2015, sp. zn. Tpj 62/2015 a publikované ako S č. 95/2015 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. V stanovisku je konštatovaný záver, že: „Vyšetrovateľ Policajného zboru, služobne zaradený do Inšpekčnej služby MV SR, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. a), c) Trestného poriadku.". S citovaným záverom sa stotožňuje aj senát, ktorý rozhoduje právnu vec dovolania obvineného a v podrobnostiach na uvedené stanovisko odkazuje.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom

právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je dovolací súd oprávnený skúmať, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a sice, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom. Dovolací súd hodnotí zistený skutkový stav a vyjadrený v tzv. skutkovej vete v rámci konania o dovolaní len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku zistenému skutkovému stavu súdmi nižších stupňov. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu súdmi v základnom, pôvodnom konaní, dovolací súd nesmie skúmať a meniť. Preto všetky skutkové námietky, ktorými obvinený napádal správnosť zisteného skutku a vyjadreného v tzv. skutkovej vete rozsudku okresného súdu alebo smerujúce proti hodnoteniu dôkazov, na podklade ktorých súdy v základnom konaní ustálili skutkový stav, sú v dovolacom konaní irelevantné a nemožno ich podriaďiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

To predovšetkým platí pre argumentáciu a obsiahle tvrdenia, ktorými obvinený dovolaciemu súdu predostieral svoju verziu priebehu skutku, vychádzajúcu z iného hodnotenia dôkazov ako určili súdy v základnom konaní, ako aj pre jeho námietky údajného porušenia zásady náležitého zistenia skutkového stavu a voľného hodnotenia dôkazov.

Nakoľko obvinený Mgr. P. M. vadami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. a ani žiaden iný dovolací dôvod, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.